

[Finansministeren.]

Forslaget til lov om forhøjelse af indkomstkatten af aktieselskaber m. v. går ud på at forhøje selskabsskatten for skatteåret 1966-67 med 20 pct. Der er således tale om at videreføre det 20 pct.s tillæg, der gælder for indeværende skatteår. Af praktiske grunde foreslås forhøjelsen for skatteåret 1966-67 opkrævet sammen med den ordinære selskabsskat. En gennemførelse af forslaget vil betyde en indtægt for statskassen på omkring 140 mill. kr. Hertil kommer ca. 25 mill. kr., der tilfalder kommunerne.

Man vil sikkert tro mig, når jeg siger, at det er uden glæde, jeg i dag fremsætter disse lovforslag. Men jeg gør det i overbevisningen om, at vi her står over for en nødvendighed, hvis det skal lykkes også i det nye år, vi snart går ind i, at fortsætte den økonomiske fremgang og bevare det store gode den fulde beskæftigelse.

Det finanslovforslag, der af regeringen er fremsat for det høje ting, viser jo klart, at øgede indtægter må skaffes, hvis vi i næste finansår, der begynder 1. april, skal blive i stand til at føre en passende finanspolitik. De fleste er vel nu enige om, at den finanspolitik, der har været ført i indeværende finansår, ikke har været tilstrækkelig. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde herom ved fremsættelsen af finanslovforslaget, men blot endnu en gang understrege det efter regeringens opfattelse uheldige i, at der i en situation med samfundsøkonomisk overtryk er udgået en ekspansiv virkning fra statsfinanserne i første halvdel af året. Som følge heraf er kreditstramningen blevet hårdere end ellers nødvendigt, og det spørgsmål, vi nu står over for, er da, om det ikke skulle være muligt at gennemføre en vis lempelse af kreditstramningen til gavn for beskæftigelsen. Selv om beskæftigelsen stadig er betydelig bedre end i årene før 1964, er der dog tegn på en vis stigning i ledigheden, og der er risiko for en væsentlig nedgang i byggeriet.

Som det er fremgået også af den udtalelse, som Nationalbankens direktion har afgivet, må der, hvis der skal skabes passende rammer for boligbyggeri, landbrugsbyggeri og anden investering til igangsættelse til foråret og sommeren, allerede nu tages skridt til at lempe noget på kreditstramningen. Men der er samtidig af bankens direktion

peget på den nære sammenhæng mellem finans- og pengepolitikken. Fra i sommer har finanspolitikken virket mere stramt, og en forudsætning for en gradvis lempelse af pengepolitikken må — som det siges i udtalelsen — være, at den stramme finanspolitik fastholdes. Dette betyder efter regeringens opfattelse for det første, at der for næste finansår må skaffes ca. 700 mill. kr. yderligere, såfremt denne forudsætning skal opfyldes — og der i øvrigt er enighed om statsbudgettets udgiftsside — og for det andet, at de finansielle foranstaltninger allerede sættes i kraft i indeværende finansår, således at der straks sikres det fornødne grundlag for en vis lempelse af kreditstramningen. Det er da også gentagne gange fra erhvervslivet og fra banker og kreditinstitutioner blevet understreget, at forudsætningen for en sådan lempelse må være, at der gennemføres en dertil svarende finanspolitik. Også fra fagbevægelsen er der i den seneste tid kommet udtalelser gående ud på, at kreditstramningen må lempes eller afløses af finanspolitiske midler. Heri er regeringen altså enig, og derfor fremsætter vi i dag vore lovforslag for det høje ting.

For regeringen er det afgørende, at grundlaget for den økonomiske balance sikres i tide og således, at samvirket mellem finans- og pengepolitikken kommer til at fungere på rette måde. Det er ved samarbejdet mellem staten og Nationalbanken og mellem Nationalbanken og penge- og kreditinstitutionerne lykkedes at stoppe faldet i obligationskurserne og sikre en begyndende bedring på en række andre områder. Denne bedring må ikke sættes over styr. Derfor må en lempelse af kreditstramningen også straks fra starten følges op af den rette finanspolitik — ikke fordi regeringen har noget som helst ønske om at plage befolkningen med højere skatter, men simpelt hen fordi vi her står over for en økonomisk nødvendighed.

Det er sagt, at vi trænger til en skattepause, og måske lyder det lidt paradoksalt, når jeg nu siger, at regeringen deler denne opfattelse. Men først må der jo være orden i statens og samfundets økonomi. Vil man udgifterne, må man også ville indtægterne. Udgifterne må dækkes ind, og det må være både regeringens og folketingets fælles pligt og ansvar at sikre den økonomiske balance